

bragte frem, men de øve ikke den Nytte, som Bladlitteraturen ellers kunde øve, idet Formaalet dermed kun er at udbrede officielle Bekjendtgjørelser. Jeg maa derfor mene, at det, her er Tale om, nemlig at gaa over til en Statstidende i Stedet for at blive ved Berlingske Tidende allerede af praktiske Hensyn er i højeste Grad utilraadeligt. De andre Fordele, den ærede Ordfører har opstillet, maa jeg ogsaa sige, at jeg ikke ret kan anerkjende. Den ærede Ordfører har f. Ex. ment, at det vilde være af nogen Betydning for Regjeringen, at den havde et i strengeste Forstand officielt Organ; i en saadan Statstidende kunde den da meddele saadanne Betragtninger, som den udtryffeligt selv vedkjendte sig, og det vilde netop i saa Henseende være en Fordel for den, at den blev forstaaet ret og fuldt i Stedet for, saaledes som det nu af og til gaar med Berlingske Tidende, der som et halvt officielt Organ, eller som et Organ, der staar i Forbindelse med Regjeringen, mangen en Gang bringer Udtalelser, hvor man ikke med fuld Sikkerhed veed, om det er Regjeringens egen Anskuelse, der gives, eller om det er en Udtalelse paa Grundlag af Regjeringens Tanker, men lempet efter Redaktionens særegne Opfattelse. I den Henseende maa jeg sige, at jeg ikke ser Fordeelen; jeg tror ikke, at nogen Regjering ret vel vil være tjent med at være henvist til, at hvad der udtales paa denne Maade i Færvær af dens Anskuelse, skal have en saa bestemt direkte officiel Form, at hvert eneste Ord og Sætning tillige skal betragtes som hørende selve Regjeringen til. Naar det skulde være Meningen, saa maatte jo Regjeringen være stillet saaledes, at den maatte udgive ligefremme officielle Regjeringskundtgjørelser, hvilket man ikke vilde anse for korrekt, hvorimod det er den halv officielle, den inspirerede Form, som det erkjendes fra den anden Side er den, som Regjeringen har søgt sig bedst tjent med. Og det kommer af den simple Grund, at det ikke kan være Ministrenes Sag at være Journalister eller Skribenter, men det kan kun være deres Sag, naar de ønske en Mening forsvaret i Dverensstemmelse med deres Anskuelse, at give denne Tanke til en Andens Bearbejdelse; men en saadan Bearbejdelse maa nødvendigvis faae en saadan Form, som intet Medlem af Regjeringen eller den hele Regjering paa nogen Maade kan være tjent med, at man, hvad angaar selve Maaden at skrive paa, betragter som Regjeringens Bærk. Det er Grunden til, at ogsaa de Blade af officiel og officios Natur, som man ser i andre Lande, ere de, som man lægger mest Vægt paa, det er netop de inspirerede Blade, men ikke de helt officielle. Gaar man til de forskjellige Lande, vil man altid finde, at det ikke er de Blade, der have et rent direkte officielt Præg, som Publikum eller Politikerne se hen til for at finde Regjeringens Stilling, men at det derimod er de saakaldte Organer for enkelte Ministre eller de saakaldte inspirerede Blade, som man benytter.

Jeg behøver ikke i saa Henseende at nævne noget Exempel, thi naar man gaar til Tydskland eller Frankrig, vil man strax finde, at de egentlige officielle Blade overfor Spørgsmaal om, hvad der er Regjeringens Mening, har langt mindre at betyde end de Blade, man kalder Organer for enkelte Hovedpolitikere eller de inspirerede Blade. Og lad denne Opgave nu være udført med større eller mindre Dygtighed, med større eller mindre Konsekvens her i Landet af Berlingske Tidende, er det i det Mindste det, som den ærede Ordfører angav at være Forholdet med Berlingske Tidende, nemlig at dette Blad betragtes som at være til en vis Grad og til sine Tider inspireret af Regjeringen, medens det paa den anden Side ogsaa kan indeholde Artikler, som Regjeringen ikke behøver at have havt Noget med at gjøre, men at der dog er det Forhold tilstede, og at Regjeringen opretholder det, at der ikke findes Noget i Tidenden, som ligefrem er Opposition eller i Strid med Regjeringen. Jeg skjønner ikke rettere end, at det Forhold, man her vil skabe, bliver enten et forfærdelig tørt Blad uden nogensomhelst Interesse og som Følge deraf uden nogensomhelst Udsigt til enten at ville betale sig eller vinde Udbredelse, eller ogsaa et Blad, som staar i et lignende Forhold til Regjeringen — der har endogaa i Udvælget været Tale om at bortforpagte et saadant Blad — som „Berlingske Tidende“, det være sig nu i den Stikelse, den nu har, med den Redaktion, den nu har, eller med en bedre, hvis en saadan kan stiftes tilstede. Vi have derfor ment, at medens Flertallet ligefrem vil gaa bort fra Spørgsmaalet om at træffe en Overenskomst med „Berlingske Tidende“, vil det være en fornuftig Ordning, som Regjeringen er gaaet ind paa ved som det Principale at stille Muligheden af en ny Overenskomst med „Berlingske Tidende“, og først i anden Række den Tanke at udgive nogen særskilt, naar en saadan Overenskomst ikke kan stiftes til Veie. Men saa komme vi efter det Vindringsforslag, vi have stillet til § 2, igjen ind paa en noget anden Stilling, end det oprindelig var Tanken, saaledes at vi overfor Spørgsmaalet om Fordel for Statskassen, som var den første Tanke, og et Tab for Statskassen, som jeg vil kalde den sidste Tanke, nemlig Statstidenden, indtage en neutral Stilling, idet vi mene, at Statskassen i Birkeligheden ikke skal lukrere ved denne Sag, ikke vinde nogen Fordel, men den Fordel, som skal vindes, skal forsaavidt en Overenskomst kan komme i Stand, billigtvis foruden dem, som nu alene vinde derved, tilkomme de Averterende, det almindelige Publikum. Det kan vel ikke negtes, at paa en Tid, hvor vi søge at tage enhver Afgift paa forskjellige Smaa virksomheder af offentlig Natur bort, da vi søge at tage Sportler, Stempelafgifter bort, kort sagt at lette de forskjellige Virksomheder i alle Retninger, hvor Staten tidligere har villet paalægge Afgifter,